ВИПУСНИКИ ТНЕУ – ПЕРЕМОЖЦІ ВЛАСНИХ ОЧІКУВАНЬ!

З економікою в ногу нас чекають здобутки! Мінімальні витрати, максимальні прибутки.

Проминуло 10 років після завершення навчання на факультеті обліку і аудиту Тернопільського національного економічного університеті. Згадалась остання пара...

...Вперше за п'ять років нам, студентам, випала тоді нагода провести відкриту пару для викладачів нашої кафедри. Змішані емоції. Радість за успішно проведені роки навчання, вдячність професорсько-викладацькому складу за здобуті якісні знання, але, водночас, смуток і острах перед майбутнім. Виникло безліч запитань: Чи зможемо ми виправдати власні очікування? Чи знайдемо високооплачувану роботу? Чи вистачить багажу знань для того, щоб виконувати завдання керівництва? Чи може ми самі станемо керівниками і відкриємо власні підприємства?

Але зараз не про це... Сьогодні хочу згадати, як ми насолоджувалися останньою парою. Задавали викладачам провокуючі запитання з пройдених навчальних дисциплін, чули від них щирі похвали та побажання, адже на останній парі говорити про наші помилки було якось недоречно. Тому дуже приємно було чути ці всі позитивні слова про нас.

Хтось із одногрупників починав згадувати, як було колись, коли ми прийшли на перший курс. Неорганізовані, перелякані, розгублені, але мудрість та справжня батьківська турбота тодішнього декана ФОА, доктора економічних наук, професора Ярослава Дмитровича Крупки додавала нам впевненості. А бадьорий настрій тодішнього заступника декана ФОА Зеновія Івановича Кривого завжди тішив нас своїм оригінальним педагогічним підходом і здавалось, що усі студентські проблеми, наче розчинялись десь у просторі.

Хтось згадував різні веселі та смішні історії, що траплялись безпосередньо на практичних і лекційних заняттях, які проводили професори, доценти, викладачі нашого й інших факультетів ТНЕУ. Комусь згадалась Студентська ліра, яка міцно здружила нас і весь потік однокурсників раптом став цілою дружньою родиною, що обрала правильну та єдину мету. На жаль, переможцями Студентської ліри 2004 року ми не стали, але були переможцями власних очікувань і молодіжної дружби, що з роками не втрачає своєї цілющої сили.

Згодом почалась Помаранчева революція. Гордість і страх за країну. Театральний майдан, як символічне місце для підсилення Віри і утвердження Надії (ніхто, звісно, тоді не знав (і навіть не міг собі уявити), що за першим Майданом буде другий – ще небезпечніший і більш героїчніший. Думалось, що усі жертви не будуть марними і розпочнеться лише розквіт української нації, Української держави...

На другому курсі ми почали вивчати теорію бухгалтерського обліку, плутати дебет з кредитом рахунків, вперше формувати бухгалтерський баланс. А далі з кожним роком помилялись і виправляли власні помилки, таким чином, навчаючись. Ми були першопрохідцями Болонської системи, яку запровадили на другому курсі нашого навчання, так би мовити «пробний варіант».

Дехто відверто зізнавався, що навчання без Болонської системи, яке в нас було на першому курсі значно легше, ніж те, яке розпочалось із запровадженням новітньої системи вищої освіти. Доступ до Інтернету у наші студентські роки був досить обмеженим, тому на написання ІНДЗ (теперішні КПІЗ) йшло дуже багато часу, але ми докладали чимало зусиль, щоби написати їх на «відмінно» і «добре».

«А яким був студентський «екватор»?», – запитав нас одногрупник. Весь факультет зібрався відсвяткувати. Ми спілкувались, танцювали, визначали міс та містера факультету, вручали грамоти.

На четвертому і п'ятому курсах дехто із нас уже задумувався про роботу, сімейне життя, підписання індивідуальних графіків. «Пам'ятаєте як я мала ідеально розказати План рахунків бухгалтерського обліку та відповісти на запитання щодо кореспонденції рахунків, щоб отримати підпис в індивідуальному графіку від завідувача нашої випускової кафедри, професора Хомина Петра Якимовича», – з усмішкою розповідала одногрупниця.

Дуже швидко злетіли цих п'ять радісних і сумних професійно-гартувальних років. Остання пара закінчилася...

...Відтоді минуло ціле десятиріччя, а таке враження, шо це була лише вчора. Хочу зазначити, що одногрупники у спілкуванні залишились такими ж, як і 10 років тому. Просто хтось став головним бухгалтером, хтось керівником власного підприємства, хтось менеджером, хтось емігрував за межі України. Багато із нас стали щасливими у подружньому житті, батьківстві і материнстві. А хтось і далі насолоджується свободою в пошуках майбутньої половинки. Зрештою, основне, що усі ми як родина: радіємо за досягнення, перемоги близьких та сумуємо, коли щось у когось не вдається.

Вірмо у себе, близьких, в Україну! Вірмо у наш рідний Тернопільський національний економічний університет і завжди повертаймось сюди, як до рідного та милого людському серцю дому.

З великою та щирою вдячністю
професорсько-викладацькому колективу
ТНЕУ Марія Гуменна-Дерій,
колишня студентка групи ОФм- 51 (2009 року),
к.е.н., старший викладач
кафедри обліку та оподаткування підприємницької діяльності

ЩасливийФотоСпогад про зустріч випускників 1984-го у 2004 році...